

La música d'en Salvador és sincera, exuberant, generosa...

La música d'en Salvador és sincera, exuberant, generosa... o sigui com és ell mateix. A més, té aquesta particularitat tan addictiva de les obres escrites amb ofici: res hi és sobrer, tot hi és com per naturalesa i sense imposició, com si després de cada nota, en qualsevol món possible, només pogués venir-hi la següent, fins i tot quan això signifiqui un gir inesperat. A això sumem-hi l'emoció d'una estrena, un escenari incomparable... no puc imaginar-me res millor per copsar aquest "nosequè" inabastable d'un figura com Lull. En Lull sempre hi ha quelcom que se t'escapa, i alhora tot és fam de clarificació. És una incitació al viatge, i viatge és diàleg, és llengua, lògica i fe salada pel Mediterrani, il·luminada asprament en l'advent d'una cultura. És sobretot un amor a les conviccions, tan sincer com la música que hem estrenat, i és la mateixa convicció que ens il·lumina els ulls cada cop que obrim una partitura nova... Podríem dir que és una triple comunió! L'erudició està bé, però per mi la música no tindria sentit si ningú sentís ni que sigui una vegada aquest moment fora de tot llenguatge. Això ho és tot per un cantaire, i cantar a l'Orfeó és això i molt més. **Martí Marimon Aguadé**